

POSTANOWIENIE

Dnia 27 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z wniosku D. O.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w W.
z udziałem zainteresowany P. O.
o rentę rodzinną,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 27 lutego 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze szczególnym, co potwierdza przepis art. 398¹ § 1 i § 2 k.p.c. oraz reprezentatywne piśmiennictwo. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczone przesłanki ustawowe stanowią, więc obligatoryjny i nieodzowny element oceny w tym stadium postępowania kasacyjnego. Badanie ich na podstawie i w zakresie, przedstawionego w skardze kasacyjnej, uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania doprowadziło Sąd Najwyższy do konkluzji, że w sprawie nie wystąpiła żadna z przesłanek wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

W szczególności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów skargi kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładnia wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd drugiej instancji należy uznać za prawidłowe. Zarzuty skargi kasacyjnej dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego i są jedynie polemiką z ustaleniami Sądu drugiej instancji.

Skarga ta poza wskazaniem rzekomo błędnie zastosowanych przez Sąd przepisów prawa materialnego i procesowego (art. 70 ust. 3 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz art. 217 § 1 k.p.c., art. 224 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c.) nie dostarczyła argumentów przemawiających za tym, że powyższe spowodowało wydanie nieprawidłowego orzeczenia. W skardze nie wykazano istotnego zagadnienia prawnego, bowiem jego argumentacja stanowi tylko pozór przedstawienia zagadnienia prawnego wobec poczynionych ustaleń faktycznych przez Sądy orzekające w niniejszej sprawie, z których wynika, że więzi małżeńskie pomiędzy ubezpieczoną i jej mężem nie istniały, pomimo formalnego pozostawania w związku małżeńskim, które odpowiadałyby „wspólności małżeńskiej” rozumianej na gruncie przepisów ubezpieczeń społecznych, jako istniejącą między małżonkami więź duchową, fizyczną i gospodarczą. Oznacza to rzeczywisty, a nie tylko formalny, potwierdzony aktem małżeńskim, związek łączący dwoje ludzi, wspólne zamieszkiwanie i prowadzenie wspólnego gospodarstwa domowego, wspólne pożycie, wierność i pomoc w działaniu dla dobra założonej przez siebie rodziny. Mając powyższe na uwadze w skardze tej brak uzasadnienia, z którego wynikałoby, że wskazane w niej „istotne zagadnienie prawne” zasługuje na rozpoznanie przez Sąd Najwyższy nie tylko ze względu na okoliczności faktyczne tej sprawy, której dotyczy skarga, ale także z uwagi na dotychczasowe orzecznictwo sądowe, w tym w szczególności orzecznictwo Sądu Najwyższego, dotyczące wskazanej w skardze problematyki prawnej, bowiem zgodnie z tym orzecznictwem warunkiem nabycia prawa do renty rodzinnej przez wdowę (wdowca) jest, poza spełnieniem przesłanek określonych w art. 70 ust. 1 i 2 ustawy 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 39, poz.

353 ze zm.), pozostawanie przez małżonków do dnia śmierci jednego z nich w stanie faktycznej wspólności małżeńskiej (art. 70 ust. 3 tej ustawy) – por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego (zasada prawna) z dnia 26 października 2006 r., III UZP 3/06, OSNP 2007 nr 9-10, poz. 138.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy - na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. - odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.